

Fejemen a negyvenhat szürke kóca,
rossz idegeim szakadó góca...
ez mégsem temetési ének!

Nem avas emléket gyűjtök halomba;
régi, rossz nyugót nem nyögetek.
Gyárduda böggjön bűgő dalomba, —
lepkét kergessünk, győztes gyerekek!

Negyvenhat évem rongylabdaként dobom,
zúgó motornál szálljon magasabb;
dobverő tollam verje pléh-dobom:
örjást játsz, gyermek! vagy istent — szabad!

Négy éves vagyok, most jöttem a közből;
nem voltam semmi, soha azelőtt...
s teremtek mostan, a közből, a rögből —
embert teremtek, igazít, erőt.

Négy éves vagyok, a sötétből jöttem
csatornát ásni puszta homokon...
Szik!ák szakadnak, íák nyögnek dőlten,
s most gyufát gyűjtök Szlovén-Otokon!

Itt hidat vertem az ős Dunán átal;
ott kezembe fogtam a vén folyamot —
vittem, ha vizet átalvinni átallt,
s öntöztem véle a sivatagot.

Hangszóró voltam hangtalan mélyben,
s hoztam a hangot, a betűt, a szót.
Villanás voltam kékhideg sülétben,
s új könyvre fogtam egy ős vén anyót.

Utakat dalolok szürke betonból,
s vasércből öntök vasparipát;
acélgerendát az ócska lomból,
s vígan pipálok gyárkéménypipát.

Huss, negyvenkettő! Nincs tegnapi nap,
csak a holnap van, eljövő Jövő!
Új ezer évre csillog a Csillag —
négy éves vagyok! Nép vagyok! Növő!